

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 88. Argumentum septuagesimum octavum. Ex S. Vincentio Ferrerio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

homini charitas & alia virtutes, seu habitus supernaturales. Quia, ut rectè Ludovicus Granatensis to. 2. concion. de temp. conc. 2. charitas, non verbotenus, sed reipsa Dominum diligit super omnia, peccatumque super omnia odit: vera enim charitas, quæ veræ poenitentia: bene scio per Spiritum sanctum effunditur in cordibus nostris, magis Deum diligit, quam cupiditas milia auri & argenti, ait S. Thomas ibidem q. 70. a. 4. Per eam proinde iustus ad eam roboratur, ut fortior in ipso sit charitas, quam cupiditas. Et idèdè facile non cedit allicienti cupiditati, nec facile amittit charitatem, nec alios habitus supernaturales. Quia, ut S. Thomas rursus ait 1. 2. q. 49. a. 1. habitus est qualitas de difficili mobilis. Et a. 2. ad 2. habitus dicuntur ille qualitates, quæ secundum suam rationem habent, quod non de facili tranſmutentur... Ex quo patet, quod motum habitus diuturnitatem quamdam importat. Et q. 100. a. 9. habitus virtutis firmiter & immobiliter habet se in bono: quia firmiter propriè persinet ad habitum. Nec mirum: quia habitum habens charitatis, aliasque virtutes infusas, & dona, promptè & delectabiliter movetur ad faciendum bonum, & declinandum à malo. Siquidem charitas supra naturalem dilectionem Dei, addit promptitudinem quamdam & delectationem, sicut habitus quilibet virtutis. Ibidem a. 3. ad 1. Et per habitus supernaturales iusti suaviter & promptè à Deo moventur ad bonum æternum consequendum. q. 100. ad 2. Maxime per habitum charitatis: quia nulla virtus habet tantam inclinationem ad suum actum, sicut charitas, nec aliqua ita delectabiliter operatur. 2. 2. q. 23. a. 2. Cum istis profectò documentis non fiat opinio dicens, facilem esse transitum etiam frequentem de gratia ad peccatum de peccato ad gratiam, & sic vicissim.

1035 Quare S. Thomas 1. p. q. 20. a. 4. ad 4. docet, quod veri poenitentes plerumque sive ut plurimum cautiore, humiliore, & ferventiores resurgunt. Quod cum plerumque non fiat in peccatoribus quæ facile ac citò post confessionem crimina repetentibus ac antè; signum est ergo quod non sint veri poenitentes, vel saltem quod de eo sit rationabile dubium.

1036 Quintò, lect. 1. in cap. 6. ad Hebr. docet recidivum, qui post gratiam cadit in peccatum, difficius surgere ad bonum. Et 1. 2. q. 113. a. 10. miraculose esse subitam conversionem magni peccatoris. Quæ profectò non stant cum asserta ab Adversariis facilitate & promptitudine tranſeundi de peccato ad gratiam, & contrà.

1037 Sextò, 3. p. q. 84. a. 1. docet, quod peccator, per ea quæ dicit & facit, ostendit cor suum à peccatis recessisse. Non vult ergo solis dictis ipsi quoad hoc adhibendam fidem (prout Adversarii præcedunt) saltem dum dictis facta sunt contraria, si ve dum per citum facilemque relapsum ostendit cor suum à peccatis nondum plene recessisse. Ut enim ait Supplem. q. 2. a. 4. ille qui verè & plene contritior, dolens de peccato præterito, & cavet futurum.

1038 Septimò, Opusc. de usuris c. ult. docet, usurarium diuitem absolvendum non esse in solo verbo, quo se restitutum pollicetur; sed ad id restitutionem actualem requirit. Postquam enim dixit, quod Confessarius absolvere non debeat usurarium, nisi cum videt signa restitutionis faciendæ in poenitente: addit, quod signa illa sunt in divitibus (id est habitibus unde restituant) restitutio plena, quantum possunt, aut dilatio obtentata ab iis, quibus restituere tenentur; in pauperibus verò promissio, quæ sponte, quod si aliquando ad frugem prosperitatis venerint, se restituros pro sua facultate, nisi si remiserint, quibus restitutio debetur. In divitibus ergo, qui jam restituerè

possunt, S. Doctor contentus non est promissione, ut absolutione donentur; sed requirit quod restitutionem faciant plenam, aut dilationem petierint ab iis, quibus tenentur restituere. Cur ita? Quia (inquit Hennegeuerus) qui, potens ante absolutionem restituere, non restituit, voluntarie manet in proxima occasione continuandi injustam rei alienæ detentionem; eò quod restitutor, in huiusmodi hominibus, sit valde difficilis, & obtentà absolutione, ut plurimum negligatur. At simile est in consuetudinariis, facileque & citò relabentibus (inquam ego) maxime si frequenter id faciant: nam & ipsi, dum ante absolutionem sese non emendant, cum possunt, voluntarie manent in proxima occasione sese non emendandi post absolutionem; eò quod & ipsi emendatio sit valde difficilis, & obtentà facile absolutione, ut plurimum negligatur. Et cui dubium, tunc saltem Confessarum id rationabiliter præsumere, vel saltem meritò timere, dum sæpius expertus est? Ad nostra ergo castra, seu potius S. Doctoris. Hennegeuerus redeat, laxiorum Casuillarum caltris derelictis.

CAPUT LXXXVIII.

Argumentum septuagesimum octavum.

Ex S. Vincencio Ferrerio.

SANCTUS Vincencius Ferrerius serm. 1. Dom. infra Octavam Epiph. Sunt multi (inquit) qui subito convertuntur, quando aliquam aulam bonam predicationem, & proponunt bene vivere, & paulatim desistant. Hoc nihil valet: quia scilicet propositum istud non est firmum & constans. Et serm. 6. post Letare, explicans verba illa, Lazare veni foras, hæc habet: Sic peccator... debet exire foras, extra dimittendo peccata. Quia alias non est absolvendus. Serm. 4. dicta Domin. inf. Octav. Epiph. Qui perdit Christum ex peccato, non potest ipsum invenire, nisi post triiduum, id est post tria opera poenitentia. Primum est cordis contritio... Secundum est oris confessio... Tertium est vite correctio... Correctio fit, quia si fuisti superbus, vanus, pomposus, &c., de cetero sis humilis, & sic de aliis vitiis & virtutibus. Hoc modo post triiduum invenitur Christus, in manibus Sacerdotum, ad dignè communicandum. Non ergo à consuetudinariis, & recidivis, scilicet non emendantibus.

CAPUT LXXXIX.

Argumentum septuagesimum nonum.

Ex S. Thoma Villanovano.

ANSTITES ille sanctissimus, in quem, cum celsi-
se, in Actis Canonizationis ipsius pronuntiavit
Fabricius Cardinalis Fabellus conc. 6. in Dom. 4.
Advent. Edit. Bruxellens. anni 1685. § 3. enarra-
rans necessaria ad veram poenitentiam: Tertium
(inquit) principale est propositum emendandi vi-
tam, verum & firmum. In hoc multi decipiunt
seipos, proponentes ad modicum tempus cessare. Ve
mifero captivo peccatori, in quo regnat consuetudo
peccandi. Quam difficile potest ab ea liberari! Quam
difficile est, ut sus emendationem veraciter propo-
nat, & sine fictione! Quod postquam explicuit
per figuram mulieris Samaritanæ, cui cum dixisset
Dominus: vade voca virum tuum Respondit
ipsa, non habeo virum. O quam multi sunt (pro-
sequitur Villanovano) qui respondere possunt, et-
tiam dum peccata lacrymantur, Domine non ha-
beo virum! Ita enim est: nam adulterinum est il-
lud propositum, quod habens: quia, ut antè dixit,